

Arrest

nr. 282 720 van 5 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 augustus 2019.

1.2. Op 12 april 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 1 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Uw ouders zijn afkomstig van Zohrabi (district Doshi, provincie Baghlan) maar verhuisden lang geleden naar Haripur (provincie KPK, Pakistan), waar u geboren bent en opgroeide. U heeft vier jongere zussen die nog bij uw ouders wonen. U ging vier jaar naar een school voor Afghanen in Haripur en kan Pashtou schrijven, zij het niet foutloos. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn.

Hoewel jullie in het bezit waren van vluchtelingenkaarten, werd uw familie geregeld lastig gevallen door de Pakistaanse politie. Jullie werden gearresteerd, overgebracht naar een gevangenis, en pas na het betalen van smeergeld weer vrijgelaten. Na een incident tussen jullie buurman en de politie werd er nog harder opgetreden tegen Afghanen, waarna uw familie besliste naar Doshi terug te keren. Ergens in 2018 reisden jullie naar Zohrabi, waar de situatie niet goed was. Er waren gevechten tussen de taliban en de autoriteiten, waarbij op een keer kinderen het slachtoffer werden van mortiervuur. De taliban droegen de dorpelingen op te protesteren tegen het overheidsoptreden, maar veel maakte dat niet uit. De taliban noemden jullie lafaards en riepen tijdens het avondgebed de namen af van zeven of acht jongemannen die hen zouden moeten vervoegen. Jullie zouden wraak moeten nemen voor de dood van onschuldige burgers. Toen uw vader deze eis tot rekrutering met uw oom besprak, zei die laatste dat een toetreden tot de Taliban uw dood zou betekenen. Zodoende werd beslist dat u Afghanistan diende te verlaten, wat u daags na de oproep van de taliban deed.

U reisde naar Iran, en van daaruit verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slowakije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. Op 20 augustus 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet terug te kunnen naar Doshi waar de taliban u dreigen in te lijven.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele vluchtelingenkaart ("proof of registration") en een enveloppe neer.

Op 7 mei 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 september 2021 ingetrokken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u tijdens het gehoor bij de DVZ aangaf omwille van mentale problemen te worden opgevolgd door een psychiater (vragenlijst van 5 januari 2021, vraag 8), stelt u bij het CGVS dat het ging om begeleiding door een psycholoog. U zocht naar eigen zeggen hulp omdat u na aankomst in België hevige hoofdpijn had, niet meer op deze wereld wou zijn, geen mensen wou zien en geheugenproblemen had. Echter verhuisde u een maand voor het onderhoud naar een ander centrum, en heeft u sindsdien de psycholoog niet meer gezien (CGVS, p.3). Dit wijst niet meteen op een dringende nood aan psychologische begeleiding. Bovendien liet u het na om enig document neer te leggen dat uw mentale problemen zou kunnen attesteren (CGVS, p.3), en heeft u ook in de weken na het onderhoud geen attest van uw psycholoog neergelegd, hoewel het CGVS u die kans bood (CGVS, p.16). Bovendien verklaarde u zelf dat het nu allemaal ok is en dat het beter met u gaat (CGVS, p.3), en bleek u tijdens het gehoor in staat om op een normale manier verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Immers dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven, met name uw vrees voor de taliban die zouden hebben getracht u te rekruteren, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst gaf u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat u tijdens uw eerste contact met de DVZ loog over enkele aspecten van uw relaas (CGVS, p.2). Zo verklaarde u altijd in Doshi te hebben gewoond terwijl u nu aangeeft te zijn geboren in Pakistan en er nagenoeg uw ganse leven te hebben verbleven. Bovendien verklaarde u aanvankelijk één broer te hebben, terwijl u nu zegt dat u geen broer heeft (CGVS, p.4). Iets later tijdens het onderhoud geeft u ook aan niet ongeletterd te zijn, maar vier jaar school te hebben gelopen in Pakistan (CGVS, p.8). U zegt dat u honderd adviezen kreeg en daar jammer genoeg naar luisterde, maar dat u de zaken die u verkeerd voorstelde corrigeerde tijdens uw gehoor bij de DVZ op 21 november 2019. Dat u leugenachtige verklaringen aflegde over zaken als uw opleidingsniveau en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, blijft evenwel opmerkelijk. Het CGVS merkte op dat dergelijke misleidende verklaringen niet noodzakelijk in rekening dienen te worden gebracht, zolang u maar een geloofwaardig relaas brengt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Echter dient te worden vastgesteld dat opnieuw is gebleken dat u wat dat betreft ernstig in gebreke blijft.

Zo stelt het CGVS vast dat u halsstarrig blijft vasthouden aan uw zagezegde minderjarigheid (CGVS, p.4). U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 20 augustus 2019) immers aan geboren te zijn op 5 januari 2003, en verklaarde uzelf dus 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 29 augustus 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed schaadt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u om onduidelijke redenen geen zicht wenst te bieden op de periode waarin u naar Afghanistan terugkeerde. U zegt dat het “waarschijnlijk in 2018” was, zonder dat u dit ook maar enigszins kan preciseren: u beweert niet te weten in welk seizoen u terugging, laat staan dat u zou weten in welke maand het was. U kan zich niet eens herinneren of dit in het “warme” of het “koude” seizoen was (CGVS, p.7). Het feit dat u daar onduidelijk over bent, maakt ook dat het een raadsel blijft wanneer uw zagezegde problemen dan zouden zijn begonnen, of wanneer u Afghanistan dan opnieuw verliet (CGVS, p.8). U argumenteert dat u niet meer weet wat u gisteren gegeten hebt, dat u ook niets meer weet over uw reisweg en zelfs niet over uw “voorbije leven” (CGVS, p.8). Echter kan maar moeilijk worden aangenomen dat u dergelijke mijlpalen in uw bestaan (uw terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit heeft maar dat u nooit eerder zag, de bedreigingen die u zouden hebben doen vrezen voor uw leven, het begin van uw reis naar Europa) niet in de tijd zou kunnen situeren. Dit doet opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen in verband met de pogingen die de taliban zouden hebben ondernomen om u te rekruteren voor hun strijd, kunnen allerm minst overtuigen. Vooreerst is het zeer onduidelijk waarom de taliban net u zouden dwingen om hun rangen te vervoegen. U beweert dat zij naar de moskee kwamen en daar de namen van zeven of acht rekruten afriepen. U beweert ook dat u op die lijst terecht kwam omdat de mensen van het dorp uw naam aan de taliban hadden doorspeeld, dit omdat zij u omwille van uw langdurig verblijf in Pakistan “niet leuk” vonden (CGVS, p.11). Het valt op dat u zelf helemaal niet zeker lijkt van het feit dat de dorpingen u erin luisden: u zegt dat het iets is waarvan u hen verdenkt (CGVS, p.11), u verklaart dat dit “waarschijnlijk” zo gebeurd is (CGVS, p.11), “In mijn hart denk ik dat de dorpingen verantwoordelijk zijn” (CGVS, p.13). Dit is toch zeer vaag. Bovendien kan worden vermoed dat het dorp Zohrabi dan wel veel meer kandidaat-rekruten moet hebben geteld. Immers geeft de bij het administratief dossier gevoegde informatie aan dat Zohrabi eind 2017 al een enorme populatie kende van Afghanen die terugkeerden uit Pakistan en van ontheemden uit andere regio's van Afghanistan: bijna 7000 terugkeerders en IDP's vonden een onderkomen in Zohrabi, waarvan ongetwijfeld tal van jongemannen die evengoed op de lijst van de taliban konden zijn terecht gekomen, gesteld dat aan dergelijke modus operandi geloof zou worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment helder maakt wat de taliban van u zouden hebben verlangd. Zo weet u niet wat er na de oproep in de moskee stond te gebeuren. U zegt enkel dat u zich moest klaar houden voor een aanval tegen de autoriteiten. “Ik weet niet wat de taliban zouden doen, ik wil er niet over liegen”, zo zegt u daarover (CGVS, p.13). Verder blinkt u uit in ontwijkende antwoorden. Op de vraag hoe en waar u de taliban moest vervoegen, antwoordt u dat uw vader de kwestie met uw oom besprak (CGVS, p.13). Als u wordt uitgenodigd nader te preciseren of u moest deelnemen aan één bepaalde actie tegen de autoriteiten of u zich eerder moest engageren voor een langdurige strijd, verklaart u dat wie wordt meegenomen niet meer terugkeert, en dat de meesten niet bij de Taliban willen gaan (CGVS, p.13). Nogmaals gevraagd of dit ging om deelname aan een eenmalige aanval of een langdurig

engagement, antwoordt u dat u niet houdt van “die monsters” en niet met hen meeging (CGVS, p.13). Keer op keer laat u na een antwoord te geven op nochtans pertinente vragen. Dat dit uw geloofwaardigheid ondermijnt, moge duidelijk zijn.

Verder kan worden gewezen op de vaststelling dat u over de andere rekruten eveneens veeleer summiere verklaringen heeft afgelegd. Gevraagd wie die andere jongemannen op de lijst waren, zegt u twee van hen te kennen: “Ik bezocht hen enkele keren, we trokken samen op” (CGVS, p.11). Echter, als het CGVS u vervolgens vraagt of zij dan net als u een verleden hadden in Pakistan, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.11). Verder is het u niet bekend hoe het de anderen op de lijst is vergaan, of welke keuzes zij maakten eens bekend werd dat de taliban hen wilden inlijven: “Ik weet het niet. Ik heb geen idee, ik kende ze niet goed. Waarschijnlijk gingen ze bij hen, of ze weigerden, of ze gingen weg. God zal het weten” (CGVS, p.12). Het is merkwaardig dat u daar niets van en dat u daar zelfs geen interesse lijkt voor te tonen. Als het CGVS u vraagt of uw familie dan niet meer informatie heeft over hoe dit afliep voor de personen die met eenzelfde probleem als u werden geconfronteerd, zegt u: “Om eerlijk te zijn, ik heb het niet gevraagd” (CGVS, p.12). Dergelijke desinteresse kan enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Ook als het CGVS u vraagt of de taliban een vervanger voor u zochten en een nieuwe rekrut aanduiden, volgt geen verduidelijking: “ik weet dat niet”, “ik weet er niets over” en “ik volgde de situatie niet” (CGVS, p.13), zijn niet onmiddellijk antwoorden die het vertrouwen in uw relaas zouden kunnen herstellen.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw verhaal blijkbaar geen vervolg kent: hoewel u Afghanistan zou zijn ontvlucht omdat de taliban een aanval tegen de autoriteiten beraamden en u daar geen deel wou van uitmaken, is het u niet bekend of die aanval er ook is gekomen. U zegt eerst dat er geen aanval is geweest, waarna u terugkomt op die verklaring en het volgende verklaart: “Het probleem is, als ik meer info geef, dan zal ik fouten maken. Ik was er niet om te zeggen wat daar gebeurd is” (CGVS, p.14). Het is zeer merkwaardig dat u, die geregeld contact onderhoudt met het thuisfront in Doshi (CGVS, p.14), niet met zekerheid kan zeggen of de taliban het plan om de dood van de kinderen in Zohrabi te wreken ook daadwerkelijk hebben uitgevoerd.

Ook over de eventuele problemen die uw achtergebleven familie met de taliban zou hebben ervaren, kan u nauwelijks iets zeggen. U beweert dat de taliban na uw vertrek naar jullie huis zijn gekomen en toen uw vader hebben geslagen. Echter weet u niet of de taliban ook nog een tweede keer uw familie hebben lastiggevallen. U argumenteert dat een vader zijn leed niet zal delen met zijn zoon (CGVS, p.14), wat niet kan overtuigen. Verwacht mag worden dat u, een volwassen man, op een volwassen manier kan praten over de moeilijkheden die uw familie mogelijks ervaart. Uit uw vage, nietszeggende verklaringen hieromtrent dient andermaal te worden opgemaakt dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 12 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De vluchtelingenkaart die u heeft neergelegd, leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Hiermee wordt hoogstens bewijs geleverd voor uw identiteit, herkomst uit Doshi en verblijf in Pakistan. Echter zijn dit elementen die in deze beslissingen niet worden betwist.

Bovendien geeft deze kaart aan dat u in 1996 geboren bent, wat bevestigt dat aan uw zagezegde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. De enveloppe herstellt uw geloofwaardigheid ook niet. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat ene Mohammad Zia, volgens uw verklaringen een vriend van uw vader (CGVS, p.4), de vluchtelingenkaart vanuit Mazar-i Sharif (provincie Balkh) verstuurd heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Doshi in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen, aantal broers en geletterdheid: "Zoals verwerende partij aanhaalt, heeft verzoekende partij zelf spontaan toegegeven tijdens het gehoor op de DVZ niet helemaal eerlijk te zijn geweest en heeft hiervoor ook de reden gegeven: p. 2 CGVS (...) Verwerende partij stelde haar tijdens het gehoor gerust en stelde dat dat 'geen probleem' was zolang zij op het gehoor op het CGVS de waarheid vertelde (wat zij ook heeft gedaan), en toch gebruikt zij dat als haar eerste reden om verzoekende partij een negatieve beslissing te geven. Dit is bijzonder onredelijk." Met betrekking tot zijn leeftijd betoogt verzoeker dat de leeftijd die zijn ouders hem gezegd hebben correct is. Deze zijn immers best geplaatst om te weten hoe oud hun zoon is en zij hoeven ook geen schatting te maken in tegenstelling tot de botscan. Verzoeker houdt vol dat hij niet heeft gelogen omtrent zijn leeftijd. Met betrekking tot de periode waarin hij terugkeerde naar Afghanistan stelt verzoeker: "Verzoekende partij hield zich niet bezig met jaartallen, en kan zich dit heel moeilijk exact herinneren. Zij is lang onderweg geweest en heeft in zeer moeilijke en stresserende omstandigheden gereisd, zowel naar Afghanistan, als haar vlucht naar Europa. Zij heeft geen fotografisch geheugen en kon zich – gezien de omstandigheden – geen details herinneren. Verwerende partij heeft hier ten onrechte geen rekening mee gehouden". Hij betoogt vervolgens omtrent de motieven inzake de gedwongen rekrutering: "Uiteraard kan verzoekende partij niet in de hoofden van de Taliban leden kijken en met zekerheid stellen waarom zij haar trachtten te rekruteren. Het is wel zo dat zij ernaar streven zoveel mogelijk jongeren bij hen te doen aansluiten en de heilige jihad te voeren. Initieel geven zij de jongeren de vrije keuze om zich aan te sluiten, als zij dat niet doen, worden er met gedwongen rekrutering gewerd. In die periode waren er tevens twee zware bombardementen in de regio door buitenlandse troepen. Hierbij kwamen heel wat mensen, waaronder kinderen en jongeren, om het leven. De Taliban wilde de jongeren motiveren om zich aan te sluiten om zich te wreken voor hun dood. Uiteraard werd er niet ab initio meegedeeld wat de plannen van de Taliban per jongere waren en weet zij ook niet of de andere jongeren die aangesproken werden zich effectief hebben aangesloten bij de Taliban. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij dergelijke knowhow verwacht van verzoekende partij." Verder gaat hij als volgt in op de motieven inzake de problemen die zijn familie na zijn vertrek heeft gekend: "Zoals verzoekende partij verklaarde, is de taliban nog langs geweest en heeft haar vader mishandeld. Na het horen van dat nieuws is verzoekende partij ingestort. Tot op heden heeft zij een bijzonder zwakke mentale gezondheid en wordt zij opgevolgd door een

psycholoog. Haar ouders zijn hiervan ook op de hoogte en geven haar niet veel details meer over het leven in Afghanistan om verzoekende partij niet verder ongerust/ziek te maken. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij zich kunnen inleven in de (gezondheids)toestand van verzoekende partij noch in alles wat zij heeft meegemaakt. Zij bekijkt alles bijzonder zwart-wit en maakt een objectieve evaluatie van een zeer complexe situatie."

Vervolgens betoogt verzoeker dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man die zou moeten terugkeren naar het bewind van de Taliban in een land waar hij nooit heeft gewoond. Ook benadrukt verzoeker dat verwerende partij zelf aangeeft verzoeker niet meer te hebben gehoord na de machtsovername van de taliban. De nood aan bescherming moet worden beoordeeld in de context van terugkeer op heden conform artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en de machtsovername vormt in dit opzicht een nieuw element zoals bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Hij zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en dus als vluchteling moet erkend worden. Verzoeker wijst er op dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is nu het onder controle staat van de taliban en op 15 augustus 2021 het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan werd aangekondigd. Verschillende mensenrechtenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland gewoond hebben. Zij lopen het risico bedreigd of vermoord te worden op grond van het vermoeden dat zij westerse waarden hebben geïnternaliseerd of spionnen zijn geworden. De preciaire veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd en er is geen sprake meer van een veilig intern vluchtalternatief. Verzoeker meent dat verwerende partij zeer kort door de bocht gaat waar zij meent dat geen subsidiaire bescherming meer nodig is nu de taliban het hele land onder controle heeft nu zij alles zeer rooskleurig voorstelt terwijl de taliban met ijzeren hand regeert, geen kritiek duldt en alles wat ingaat tegen de sharia met geweld de kop indrukt. Verzoeker verwijst in dit verband naar UCDP Bulletin, "Afghanistan: the deadliest conflict in the world", beschikbaar op: https://www.pcr.uu.se/digitalAssets/806/c_806526-I_1-k_ucdp-bulletin---afghanistan.pdf; The Diplomat, "School bombing latest tragedy for Afghanistan's Hazaras", beschikbaar op: <https://thediplomat.com/2021/05/school-bombing-latest-tragedy-for-afghanistans-hazaras/>; 5United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021; Country of Origin Information, "Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals", en Country of Origin Information, "Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals". Verzoeker betoogt verder dat een jaar na de machtsovername de situatie desastreus is wat ook erkend wordt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (<https://www.hln.be/buitenland/een-jaar-taliban-aan-de-macht-in-afghanistan-mensenrechten-van-helebevolking-woorden-afgenomen-ad036387/>) en stelt dat het dan ook niet opgaat de stellen dat de situatie zou verbeterd zijn.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat geen rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker die ondertussen al meer dan drie jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, wat in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker citeert het UNHCR "Position on returns to Afghanistan" van augustus 2021, het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en een artikel over de aankondiging door de taliban dat afgewezen asielzoekers uit Europa in Afghanistan voor de rechtbank zouden worden gebracht (Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice" », <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-que-les-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-en-justice> , 31 augustus 2021). Vervolgens citeert verzoeker uitvoerig uit het rapport van NANSSEN (stuk 3, p. 15-17) en stelt dat NANSSEN tot de conclusie komt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport van Amnesty International (p. 24) en betoogt dat verschillende bronnen (B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020 (internetlink)) aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders en hen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Verder zet verzoeker uiteen dat in een recente video de taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën bevestigden door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"* en citeert uit een

arrest van de Raad van 27 november 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van toegeschreven politieke overtuiging. Hij betoogt verder dat hij reeds meer dan drie jaar in België en volledig geïntegreerd is en dat hij enkel nog Westerse waarden deelt en er een reëel gevaar bestaat zijn hoofd voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat hij in hoofddorde moet erkend worden als vluchteling.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij argumenteert dat hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald omdat er immers geen enkele garantie is dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Verzoeker citeert ter staving de beloften van de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen en een passage uit het rapport Danish Immigration Service, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, September 2021 (p. 17) waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de taliban burgers en leden van het Afghaanse leger en hun families viseerden. Hij stelt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteert dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia dat naast executies leidt tot wrede, onmenselijke en vernederende straffen volgens UNAMA (EASO, *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"*, December 2020, p. 101). Verzoeker citeert ook voorbeelden die in het NANSEN rapport worden aangehaald (p. 34-35) en de conclusie (p. 47). Verzoeker wijst er op dat sinds de overname door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers gedood zijn maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt en citeert

<https://www.hln.be/buitenland/bijna-400-afghaanse-burgers-gedood-sinds-machtsovernametaliban-a25b43db/>. De situatie is een jaar na de machtsovername volledig ontspoord en de mensenrechten worden systematisch geschonden en voor mensen die zich al jaren in het Westen bevinden is de situatie nog precairder. Verzoeker meent dat verwerende partij dan ook bezwaarlijk kan beweren dat verzoeker terug kan naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Noch het COI Focus rapport van 5 mei 2022 noch het EASO *"Afghanistan Security Situation"* rapport bewijzen het tegendeel wat verwerende partij betreft, zo meent verzoeker die er op wijst dat deze rapporten zelf aangeven dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren zodat verwerende partij hem dwingt op goed geluk te terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen. Dit tart volgens verzoeker alle verbeelding.

Verzoeker besluit dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt alsook de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. NANSEN Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021).

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 29 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over

bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn vluchtelingenkaart uit Pakistan neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Zohrabi in het district Doshi in de provincie Baghlan of dat hij geboren werd in Haripur, Pakistan.

5.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 29 augustus 2019 een leeftijd werd toegekend van 21.2 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar. Uit niets kan blijken dat verzoeker het resultaat van de leeftijdsbepaling heeft betwist bij de Raad van State. De Raad herinnert er aan dat hij geen rechtsmacht heeft inzake beslissingen van de Dienst Voogdij. In zoverre verzoeker met zijn kritiek dat hij de leeftijd heeft verklaard die zijn ouders hem vertelden en dat zij hierover ook geen schatting moeten maken zoals een botscan, de beslissing van de Dienst Voogdij en het resultaat van de leeftijdstest viseert, is deze bijgevolg niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn psychologische toestand in acht heeft genomen en hieromtrent de volgende beoordeling heeft gemaakt: *“Hoewel u tijdens het gehoor bij de DVZ aangaf omwille van mentale problemen te worden opgevolgd door een psychiater (vragenlijst van 5 januari 2021, vraag 8), stelt u bij het CGVS dat het ging om begeleiding door een psycholoog. U zocht naar eigen zeggen hulp omdat u na aankomst in België hevige hoofdpijn had, niet meer op deze wereld wou zijn, geen mensen wou zien en geheugenproblemen had. Echter verhuisde u een maand voor het onderhoud naar een ander centrum, en heeft u sindsdien de psycholoog niet meer gezien (CGVS, p.3). Dit wijst niet meteen op een dringende nood aan psychologische begeleiding. Bovendien liet u het na om enig document neer te leggen dat uw mentale problemen zou kunnen attesteren (CGVS, p.3), en heeft u ook in de weken na het onderhoud geen attest van uw psycholoog neergelegd, hoewel het CGVS u die kans bood (CGVS, p.16). Bovendien verklaarde u zelf dat het nu allemaal ok is en dat het beter met u gaat (CGVS, p.3), en bleek u tijdens het gehoor in staat om op een normale manier verklaringen af te leggen. Gelet op wat*

voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in de loop van de procedure bij verwerende partij geen enkel document heeft bijgebracht waaruit psychologische problemen kunnen blijken. Evenmin wordt enig document hierover neergelegd in de loop van de procedure bij de Raad.

In de bestreden beslissing werd dan ook op goede gronden besloten dat verzoeker meerderjarig is, dat hij ouder is dan hij verklaarde en dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld. Er kan daarom redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen woonden verzoeker en zijn familie al sinds zijn geboorte in Haripur in Pakistan en beschikten zij hier over een vluchtelingenkaart. Zij werden zij er regelmatig lastiggevallen door de politie. Na een incident tussen verzoekers buurman en de politie werd er nog hardhandiger opgetreden tegen Afghanen. Hierdoor besloot verzoekers familie om terug te keren naar Afghanistan en gingen in Zohrabi wonen. Hier waren er echter strubbelingen tussen de overheid en de taliban. Wanneer er vier kinderen stierven in het kader van deze strubbelingen droegen de taliban de bevolking op om te protesteren tegen de overheid. Dit had niet de gewenste impact waardoor de taliban aankondigde dat zij enkele jongens zouden inlijven die wraakacties zouden moeten ondernemen. Verzoeker zou een van die jongens zijn. Zijn vader en oom bespraken dit vooruitzicht en kwamen tot het besluit dat verzoeker Afghanistan moest verlaten. Verzoeker reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slowakije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban gedwongen gerekruteerd of zelfs gedood te worden.

5.5. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Lalme niet aannemelijk maakt.

Daargelaten de vraag of verzoekers slechts de leeftijd heeft opgegeven die zijn ouders hem vertelden, kan de Raad slechts vaststellen dat, zoals hoger reeds aangehaald, op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 29 augustus 2019 een leeftijd werd toegekend van 21.2 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar. Bovendien blijkt uit de door hem neergelegde PoR kaart aan dat hij in 1996 is geboren, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing en niet betwist door verzoeker. De vaststelling dat verzoeker een andere en hogere leeftijd heeft dan degene die hij heeft verklaard is op zich geen reden om geen geloof te hechten aan verzoekers vluchtrelaas. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker om de hierna uiteengezette redenen de beweerde rekruteringspoging door de taliban in Zohrabi in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verschillende misleidende verklaringen heeft afgelegd. Zoals verwerende partij correct opmerkt, heeft verzoeker toegegeven dat zijn initiële verklaringen afgelegd omtrent zijn verblijfplaats, de samenstelling van zijn familie en zijn scholingsgraad niet stroken met de waarheid. Hieromtrent motiveerde verwerende partij: *"Vooreerst gaf u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat u tijdens uw eerste contact met de DVZ loog over enkele aspecten van uw relaas (CGVS, p.2). Zo verklaarde u altijd in Doshi te hebben gewoond terwijl u nu aangeeft te zijn geboren in Pakistan en er nagenoeg uw ganse leven te hebben verbleven. Bovendien verklaarde u aanvankelijk één broer te hebben, terwijl u nu zegt dat u geen broer heeft (CGVS, p.4). Iets later tijdens het onderhoud geeft u ook aan niet ongeletterd te zijn, maar vier jaar school te hebben gelopen in Pakistan (CGVS, p.8). U zegt dat u honderd adviezen kreeg en daar jammer genoeg naar luisterde, maar dat u de zaken die u verkeerd voorstelde corrigeerde tijdens uw gehoor bij de DVZ op 21 november 2019. Dat u leugenachtige verklaringen aflegde over zaken als uw opleidingsniveau en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, blijft evenwel opmerkelijk. Het CGVS merkte op dat dergelijke misleidende verklaringen niet noodzakelijk in rekening dienen te worden gebracht, zolang u maar een geloofwaardig relaas brengt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Echter dient te worden vastgesteld dat opnieuw is gebleken dat u wat dat betreft ernstig in gebreke blijft."*

Verzoeker weet deze motieven niet om te buigen waar hij stelt dat het onredelijk is dat zijn valse verklaringen worden mee genomen in de beoordeling van zijn geloofwaardigheid daar de *protection officer*

hem tijdens het gesprek vertelde dat dit geen probleem was. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee gemakshalve voorbij gaat aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dergelijke misleidende verklaringen niet noodzakelijk in rekening dienen te worden gebracht zolang verzoeker een geloofwaardig relaas brengt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat daarna uitvoerig wordt uiteengezet waarom dit niet het geval is. Zo de Raad kan aannemen dat verzoekers om internationale bescherming zich in bepaalde gevallen kunnen laten misleiden door adviezen van landgenoten en anderen, blijft verzoeker evenwel verantwoordelijk voor wat hij verklaart. De loutere vaststelling dat verzoeker initieel misleidende verklaringen aflegt hoeft niet noodzakelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen, zolang verzoekers relaas geloofwaardig is. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval. *In casu* stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker expliciet gewezen is geweest op het feit dat hij eerlijk moest zijn, maar dat dan nog is gebleken dat verzoeker niet meteen open kaart speelde over de elementen waarover hij niet de waarheid vertelde. Gevraagd waarover hij gelogen had, verklaart verzoeker immers dat hij gelogen had over twee zaken, met name zijn verblijf in Pakistan en zijn broer (notities PO, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar zijn scholingsgraad, geeft verzoeker toe dat zijn eerdere verklaring dat hij niet naar school ging ook een leugen was (notities PO, p. 8), maar pas nadat hiernaar specifiek werd geïnformeerd, wat zijn geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede komt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet precies weet te situeren wanneer hij van Pakistan naar Afghanistan is gegaan en wanneer hij uit Afghanistan vertrok en geen plausibele verklaring waarom dat zou zijn, wat minstens de indruk wekt dat verzoeker geen duidelijk zicht wenst te bieden op de periode dat hij naar Afghanistan terugkeerde en hoe lang hij er verbleef. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *"Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u om onduidelijke redenen geen zicht wenst te bieden op de periode waarin u naar Afghanistan terugkeerde. U zegt dat het "waarschijnlijk in 2018" was, zonder dat u dit ook maar enigszins kan preciseren: u beweert niet te weten in welk seizoen u terugging, laat staan dat u zou weten in welke maand het was. U kan zich niet eens herinneren of dit in het "warme" of het "koude" seizoen was (CGVS, p.7). Het feit dat u daar onduidelijk over bent, maakt ook dat het een raadsel blijft wanneer uw zagezegde problemen dan zouden zijn begonnen, of wanneer u Afghanistan dan opnieuw verliet (CGVS, p.8). U argumenteert dat u niet meer weet wat u gisteren gegeten hebt, dat u ook niets meer weet over uw reisweg en zelfs niet over uw "voorbije leven" (CGVS, p.8). Echter kan maar moeilijk worden aangenomen dat u dergelijke mijlpalen in uw bestaan (uw terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit heeft maar dat u nooit eerder zag, de bedreigingen die u zouden hebben doen vrezen voor uw leven, het begin van uw reis naar Europa) niet in de tijd zou kunnen situeren. Dit doet opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."*

Verzoeker weet deze motieven niet te ontcrachten waar hij voorhoudt dat hij zich niet bezig hield met jaartallen en zich dit moeilijk kan herinneren wegens de moeilijke en stresserende omstandigheden die hij heeft doorstaan. Hoewel vluchten zeker gepaard gaat met specifieke moeilijkheden en stress, kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij de kernelementen van zijn vluchtrelaas kan situeren in de tijd. Hoewel er niet verwacht kan worden dat zulke situering in de tijd perfect is, mag wel verwacht worden dat verzoeker dit bij benadering zou kunnen situeren aan de hand van bepaalde indicatoren, zoals het seizoen waarin dit plaats vond. Dit is des te meer het geval nu het om een ingrijpende gebeurtenis betreft zoals het verhuizen naar Afghanistan nadat verzoeker zijn hele leven in Pakistan had doorgebracht. *In casu* blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals verwerende partij terecht opmerkte, dat verzoeker zelfs geen duiding kon geven over het seizoen waarin hij naar Afghanistan ging of Afghanistan verliet (notities PO, p. 7-8). De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing vast dat door de onduidelijkheid over de periode waarin verzoeker in Afghanistan zou verbleven hebben, er evenmin duidelijkheid bestaat over wanneer de door hem voorgehouden problemen met de taliban zouden hebben plaatsgevonden en wanneer hij Afghanistan opnieuw verliet.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers relaas met betrekking tot de gedwongen rekruteringspoging door de taliban in Zohrabi om een aantal redenen geloofwaardigheid ontbeert. Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsvername blijkt immers vooreerst dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk was en dat er doorgaans geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 69). Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker in de door hem geschetste context niet aannemelijk maakt dat hij specifiek zou zijn gevisieerd door de taliban voor rekrutering en waarom. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker vermoedt dat de dorpelingen hem om een lijst zetten voor rekrutering omdat hij als persoon die lange tijd in Pakistan had verbleven negatief bekeken werd door hen (notities PO, p. 11, 13). Zijn verklaringen hierover zijn, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing zeer vaag, nu hij stelt dat dit waarschijnlijk is en in zijn hart denkt dat zij hiervoor verantwoordelijk zijn. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker niet meteen zou hebben mee genomen. Verzoeker verklaarde dat de taliban hem gezegd hadden zich

voor te bereiden om mee te gaan, maar niet zeiden wanneer hij zou moeten mee gaan (notities PO, 13). Er valt niet in te zien waarom de taliban personen die ze zouden willen dwingen om mee te gaan niet meteen zouden mee nemen en daarbij zouden riskeren dat de beoogde rekruten zouden vluchten.

Verder is het weinig aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of de taliban de geplande aanval al dan niet hebben uitgevoerd, indien hij daadwerkelijk Afghanistan zou verlaten hebben uit vrees om gedwongen te moeten deel uitmaken van een aanval tegen de autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Voorts stelt het CGVS vast dat uw verhaal blijkbaar geen vervolg kent: hoewel u Afghanistan zou zijn ontvlucht omdat de taliban een aanval tegen de autoriteiten beraamden en u daar geen deel wou van uitmaken, is het u niet bekend of die aanval er ook is gekomen. U zegt eerst dat er geen aanval is geweest, waarna u terugkomt op die verklaring en het volgende verklaart: “Het probleem is, als ik meer info geef, dan zal ik fouten maken. Ik was er niet om te zeggen wat daar gebeurd is” (CGVS, p.14). Het is zeer merkwaardig dat u, die geregeld contact onderhoudt met het thuisfront in Doshi (CGVS, p.14), niet met zekerheid kan zeggen of de taliban het plan om de dood van de kinderen in Zhorabi te wreken ook daadwerkelijk hebben uitgevoerd.”* Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift. Indien de geplande aanval daadwerkelijk de directe aanleiding was voor verzoeker om Afghanistan te ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze informatie zou kunnen geven of minstens inspanningen zou verrichten om hier meer informatie over te weten te komen na zijn vertrek, zeker nu blijkt dat hij regelmatig contact onderhoudt met zijn familie in Doshi (notities PO, p. 14-15). De vaststelling dat hij hier geen verdere informatie kan geven en ook geen aanvaardbare uitleg kan geven waarom hij hiernaar niet zou kunnen informeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Voorts is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker weinig informatie heeft over de repercussies van zijn weigering mee te werken met de taliban op zijn familie. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Ook over de eventuele problemen die uw achtergebleven familie met de taliban zou hebben ervaren, kan u nauwelijks iets zeggen. U beweert dat de taliban na uw vertrek naar jullie huis zijn gekomen en toen uw vader hebben geslagen. Echter weet u niet of de taliban ook nog een tweede keer uw familie hebben lastiggevallen. U argumenteert dat een vader zijn leed niet zal delen met zijn zoon (CGVS, p.14), wat niet kan overtuigen. Verwacht mag worden dat u, een volwassen man, op een volwassen manier kan praten over de moeilijkheden die uw familie mogelijks ervaart. Uit uw vage, nietszeggende verklaringen hieromtrent dient andermaal te worden opgemaakt dat uw relaas niet geloofwaardig is.”*

Verzoeker doet geen afbreuk aan deze motieven waar hij stelt dat zijn familie hem weinig details biedt hieromtrent wegens zijn mentale toestand. Zoals eerder opgemerkt maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij kampt met psychologische problemen, nu hij deze problemen op geen enkele wijze concreet staft. Dat zijn vader zijn leed niet zou delen met verzoeker, biedt geen verklaring voor het gegeven dat hij weinig of niets weet te vertellen over de gevolgen van zijn beslissing voor zijn familieleden en niet weet of de taliban na hun bezoek daarna nog zouden teruggekomen zijn. Zelfs indien zou worden aangenomen dat zijn vader dit niet aan hem wil vertellen uit trots, zoals verzoeker lijkt te suggereren, blijkt uit zijn verklaringen dat nog andere familieleden in Doshi verblijven, waaronder zijn ooms en tantes aan moeders- en vaderszijde (notities PO, p. 14), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij ook via hen dergelijke informatie zou kunnen bekomen. Dat hij hierover zeer vaag blijft en hier zeer weinig over kan vertellen is dan ook, mede gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen *in casu* een verdere indicatie dat de gedwongen rekruteringspoging waarvan verzoeker beweert dat hij er het voorwerp van was en waaraan hij zich zou hebben onttrokken, niet de werkelijke reden voor zijn vertrek uit Afghanistan was, minstens dat verzoeker niet persoonlijk werd gevisieerd. Indien verzoeker zich persoonlijk zou onttrokken hebben aan een gedwongen rekruteringspoging, zoals hij beweert, is het weinig aannemelijk dat de taliban zijn familieleden niet doortastender zou aanpakken dan voorgesteld door verzoeker, in welk geval verzoeker hiervan op de hoogte zou moeten zijn. Dat verzoeker hieromtrent amper iets weet te vertellen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Waar in het verzoekschrift wordt gerefereerd aan de algemene rekruteringsstrategie van de taliban waarbij eerst vrijwilligers worden gezocht en daarna gedwongen wordt gerekruteerd, en er in die periode twee zware bombardementen waren in de regio doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij, in de door hem geschetste context niet concreet aannemelijk maakt dat hij het doelwit zou geweest zijn van een gedwongen rekruteringspoging in Zhorabi en hij evenmin duidelijkheid schept over de periode waarin hij in Afghanistan verbleef. Zo kan aangenomen worden dat personen die daadwerkelijk het voorwerp zijn geweest van een rekruteringspoging door de taliban en zich hieraan hebben kunnen onttrekken, niet noodzakelijk op de hoogte zijn van het lot van andere jongeren in dezelfde

situatie of de precieze plannen, blijkt uit het voorgaande evenwel dat verzoekers verklaringen hierover, *in casu* niet geloofwaardig zijn bevonden. Verzoekers betoogt dat hij niet exact kon weten wat de taliban met hem van plan waren en dat hij de andere rekruten na hun en zijn vlucht uit het oog verloren heeft, kan dan ook niet tot een ander besluit leiden.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten, kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen. De Raad sluit zich aan bij de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing die luidt als volgt: *“De vluchtelingenkaart die u heeft neergelegd, leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Hiermee wordt hoogstens bewijs geleverd voor uw identiteit, herkomst uit Doshi en verblijf in Pakistan. Echter zijn dit elementen die in deze beslissingen niet worden betwist. Bovendien geeft deze kaart aan dat u in 1996 geboren bent, wat bevestigt dat aan uw zogezegde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. De enveloppe herstelt uw geloofwaardigheid ook niet. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat ene Mohammad Zia, volgens uw verklaringen een vriend van uw vader (CGVS, p.4), de vluchtelingenkaart vanuit Mazar-i Sharif (provincie Balkh) verstuurd heeft.”*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden rekruteringspoging door de taliban in de door hem geschetste omstandigheden voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.6. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij als verwesterde jonge man die zou moeten terugkeren naar Afghanistan een kwetsbaar en specifiek profiel heeft. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel en verwijst naar het rapport van Nansen Note 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van een Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021 en UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2019 en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.6.1. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

5.6.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

5.6.3. Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factore*geringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factore*gering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan*

security situation” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afgaans leger en politie.

Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

5.6.4. Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. In tegendeel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog contact heeft met zijn familie en uit niets blijkt dat deze contacten negatief zouden zijn (notities PO, p. 12).

Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verwesterd is zoals hij in het verzoekschrift betoogt. De Raad kan slechts vaststellen dat dit een loutere bewering is die verzoeker met geen enkel concreet element staft. Door enkel er op te wijzen dat dat hij reeds meer dan drie jaar in België verblijft toont verzoeker geenszins aan dat hij dermate westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het talibanregime. De Raad herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Inzake de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Verder stelt de Raad vast dat, hoewel onduidelijkheid blijft bestaan over de periode waarin hij naar Afghanistan terugkeerde, hij zelf verklaarde in Pakistan te zijn opgegroeid in het Haripur vluchtelingenkamp voor Afghaanse vluchtelingen. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker nog steeds op de hoogte was (en is) van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is, ondanks het feit dat hij volgens zijn verklaringen slechts korte tijd in Afghanistan gewoond zou hebben. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker van Pashtoense origine is, de politiek dominante groep in Afghanistan na de machtsovername.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in het buitenland, maakt verzoeker die drie jaar en vier maanden in België is en zijn vormende jaren in Pakistan als Afghaanse vluchteling in Haripur heeft gehad en naar Afghanistan terugkeerde met zijn familie alvorens naar België te vertrekken, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt besloten dat hij zijn problemen in Afghanistan naar aanleiding van een bezoek aan de regio van herkomst van zijn familie omwille van een grondconflict

waarin zijn familie zou verwikkeld zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. De Raad treedt voorts de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precare socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afgaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten

de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het

conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in

quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Er werden 186 veiligheidsincidenten in de verslagperiode voor de provincie Baghlan gecodeerd, ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan werd door ACLED aan 12 incidenten geoprecisiecode 3 toegekend. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (*battles*), een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (*violence against civilians*). Van de 12 incidenten heeft ACLED er 9 gecodeerd onder het district (ADMIN2) Puli Khumri, dat ook de provinciehoofdplaats Puli Khumri omvat. Verder nog een incident onder het district Andarab, een onder het district Khost Wa Firing en een onder het district Burka.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Door louter te verwijzen naar een artikel in het laatste nieuws van 7 maart 2022 waarin wordt gemeld dat bijna 400 Afghaanse burgers zijn gedood sinds de machtsovername en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt, en te citeren uit een verslag van het UNOCHR van 24 augustus 2021 dat betrekking heeft op de periode van 1 januari 2021 tot 30 juni 2021 en dus voor de machtsovername toont verzoeker niet aan dat hij actueel, in Afghanistan of in Baghlan, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in de regio van herkomst, Baghlan, zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker nog wijst op de omstandigheid dat verwerende partij zelf aangeeft verzoeker niet meer te hebben gehoord en de machtsovername onmiskenbaar een nieuw element is dat moet worden beoordeeld in de context van terugkeer, wijst de Raad op het volgende. De Raad is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden. Uit de landeninformatie die door verwerende partij wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten. Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij na deze machtsovername haar beslissing heeft ingetrokken. Hierna nam zij een nieuwe beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming en maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, werd niet opnieuw gehoord door de commissaris-generaal na de machtsovername door de taliban. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De verzoeker kan dit doen via zijn verzoekschrift of een aanvullende nota.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in België en geeft hij aan dat hij verwesterd is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, namelijk uit punt 5.7, werden deze elementen door de Raad onderzocht in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Uit het voorgaande is gebleken dat de door hem aangevoerde elementen niet volstaan om te besluiten dat in zijn hoofde sprake is van verwestering of dat hij in geval van terugkeer als dusdanig gepercipieerd zal worden.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET